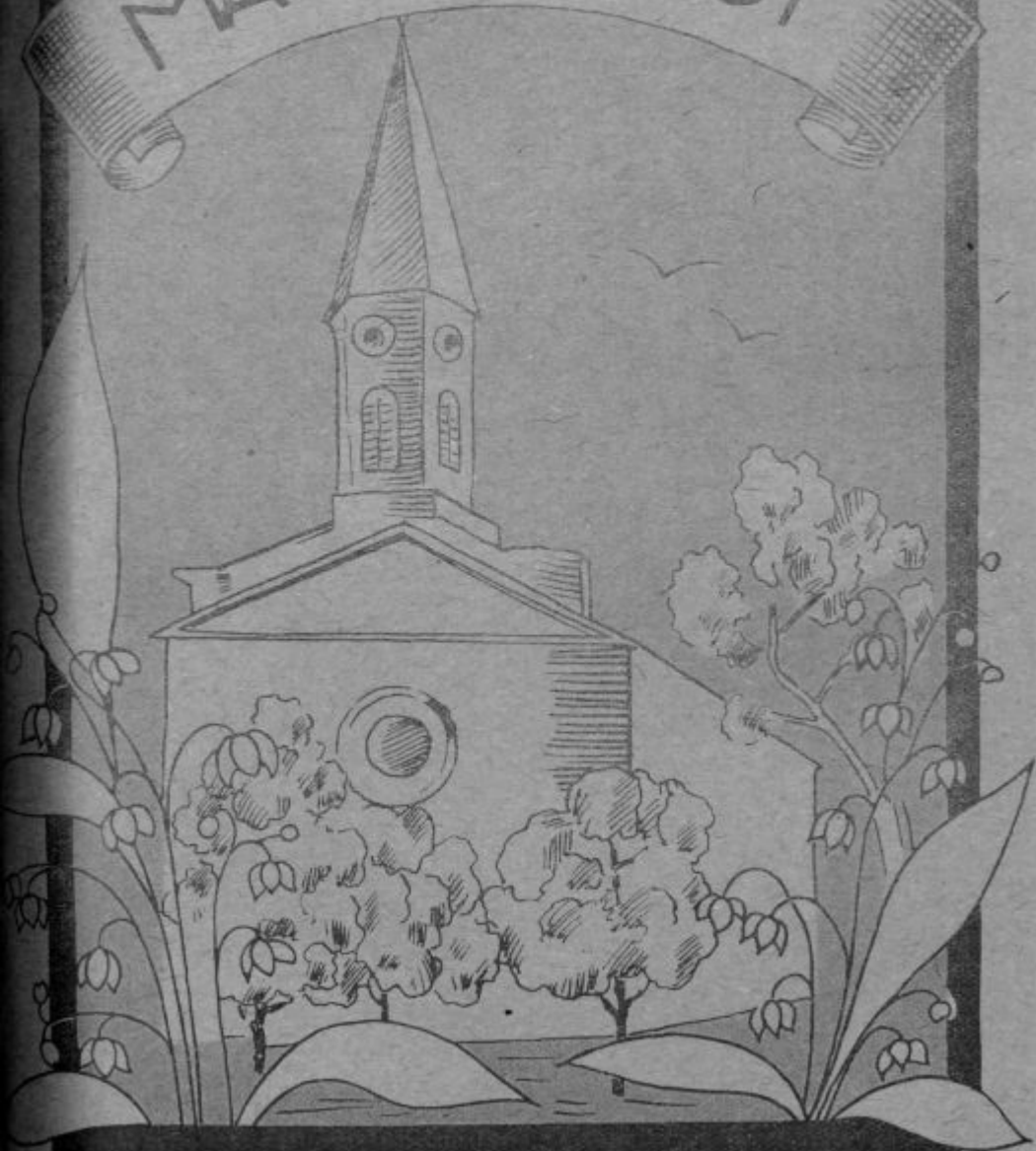

MARIJIN - LIST

MARIJIN LIST

NEVTEPENO POPRIJETA DEVIČA MARIJA. — Pobožen mesečen list,

Vrejšje ga z dovoljenjem cerkvene oblasti: Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih, Slovenska Krajina. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja leta 1904. dec. 8., gda je te list, kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Cena na leto: doma na skupni naslov 10 Din., na posameznoga 15 Din., v vse države Evrope 25 Din., v Ameriko južno i Severno, v Canado, Australijo z Novinami i kalendarom „Srca Jezušovoga“ vred, štiri je brezplačen, štiri dolare. Naročniki so deležni sada več jezerih sv. meš i dobijo k listi vsi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga. M. List z kalendarom Srca Jezušovoga je priloga Novin.

V vredništvu M. Lista v Črensovcih se dobijo kupiti: 1. Življenje sv. Martina püšpeka za 1 Din 75 par; 2. Življenje sv. Jezušekove Trezike po 5 Din; 3. Molitvena knjiga „Hodi k oltarskom: Svestvi“ v celo platno vezana z zlatov obrezov 20 Din; 4. skrivnosti sv. rožnoga venca po 2 Din 50 par 15 falatov.

Dari.

I.

Na podporo M. Lista so darüvali I. 1928. v dinarah sledeči: Osterc Alojz, kaplan, Beltinci 10, Horvat Ana, Raščica 2, Dr. Maks Peterlin, kralj. notar, D. Lendava 10.000, Peter Krištofič, Sv. Martin 10, Gonza Anton, Murški log 5, Jankovič Marija, Zemun 35, Slivnjek Štefan, Dugaves 5, iz Sr. Bistrice: Graj Štefan 5, Bojnc Marija 5, Milač Šimon, profesor Sobota 20; iz Trnja: Horvat Marko 2, Stanko Martin 3; Plej Magda, G. Bistrica 4; iz Gančan: Cigan Ana 2, Križanič Ana 2; Titan Franc, Krog 10, Grüškovnjak Štefan, Chicago 108, mil. g. Meško Martin, č. kanonik, Kapela 50, Gerič Treza, G. Bislrica 10, Mekiš Janoš, Nuskova 100, presv. g. Dr. Ivan Tomažič, pom. püšpek, Maribor 30, Horvat Treza, Trnje 5, iz Chicage: Grüškovnjak Marija 56, Grüškovnjak Matjaš 56; Dogar Bara, Gomilica 2, Sabotin Marija nabrala v Gančanih 15, Posojilnica v Črensovcih 500, Čačić Jožef, pleb. Črensovci 100, iz Beltinec: Lončar Mihal 2, Lončar Jožef 2, Novak Franc 2, Tratnjek Lajoš 1, Tratnjek Miška 2, Obal Štefan 2, Červek Miška 3.50, Pavel Ivan 3, Prša Marija 2, Žalig Franc 2, Jerebic Štefan 2, Peterka Matjaš 1, Vöröš Miška 2, Horvat Magda 2, Slavic Janoš 1, Čenar Magda (Raščica) 3, Farkaš Treza (Raščica) 5, Knaus Vilma 2, Glavač Marija 2, Olaj Štefan 2, Bernadi Janoš 2, Ros Ana 2, Vöröš Pišta 1.50, Tratnjek Ana 1, Klemenčič Marija 1, Glavač Jožef 2, Vučko Matjaš 1.50, Smej Magda 1; iz Črensovec: Tompa Matjaš 5, Plej Kata 10. *Sküпно 11.222 Din 50 par.* Z tov podporov smo plačali en deo duga, šteroga smo meli pri M. Listi i dali sirotam brezplačno M. List. V imeni sirot najlepša hvala darovnikom. Marija naj Vam plača dar, ki ste ga za širjenje njene slave poklonili. — *Vredništvo.*

II.

Na sirotišnico „Dom sv. Frančiška“ v Črensovcih“ so v din. darüvali sledeči: 106. črep je kupila Kmečka posojilnica v Soboti, 650; 107. črep darovniki v Lendavskih goraj, ki so dali Levašič Kati z Čentibe 757; 108. črep betežniki v sanatoriji, ki so sestram zročili 800; 109. črep pa dari, ki so tu više ostali i sledeči: Györek Mariji na D. Bistrici dalo

več duš 13; Hozjan Marko, Trnje 10; Kramar Jožef i Horvat Martin nabrala na Sr. Bistrici 203; darüvali so sledeči: Antolin Martin 2, Gjörek Mila 2, Kelenc Marija 6, Gjura Martin 2, Štimec Jürij 10, Vučko Štefan 10, Bohnc Marija 10, Vučko Ana 5, Žalig Cila 10, Vučko Martin 3, Antolin Kata 10, Cigan Marija 10, Horvat Martin 10, Mesarič Martin 2, Copot Jožef 10, Trninovec Treza 4, Horvat Ivan 4, Kelenc Martin 4, Ütroša Treza 12, Godina Marko 2, Jerebic Anton 5, Hren Marija 10, Hren Verona 10, Hren Ivan 10, Vučko Ivan 10, Kolarič Ivan 10, Balažic Treza 10, Balažic Martin 10; Gjura Marija, D. Bistrica 10, kotrige načelstva i nadzorsiva črensovske posojilnice od svojih nagrad 240; darüvali so etak: Horvat Jožef, Trnje, Kolenko Ivan, Horvat S. Martin, Kolenko Jožef, Hren Ivan, Koštric Jožef, Kolenko Štefan, Jakšič Ivan, Krampač Štefan, vsaki 10, Zver Jožef 50, Plej Jožef 100; Levašič Kati z Čentibskih gor so darüvali sledeči: na senji nabrala 34; v Dugojevsi so dali sledeči: Bileš Rozalija 2, Mihali Janoš 3, Söke Jožef 2, Jaklin Andraš 2.50, Göre Janoš 2, Göre Marija 1.50, Rudaš Janoš 2, Toplak Janoš 2, Kepe Jožef 1, Kosa Jožef 3, Kulčar Vendelin 1, Herklin Ana 1, Riter Lajoš 1, Varga Janoš 1, Kulčar Štefan 2, Berki Janoš 1, Peterlin Ludovik 10, Taljan 2, Šimonka Ferenc 2.50, Trajber Ferenc 1, Kosa Mikloš 1, Kosa Roza 1, Hajdič Kata 2, Büvic Janoš 2.50, Herženjak Franc 1, Rožman Mikloš 1, Gönc Elizabeta 2, Vöröš Vendelin 2, Kulčar 1, Herman Jožef 3, Sobočan Štefan 2, Berki Jürij 1, Varga Janoš 2, Rožman Janoš 1, Söke Jožef 5, Söke Pavel 2, Söke Mihali 2, Rožman Mikloš 4, Fehér Jürij 1, Rudaš Lenka 2, Bot Mikloš 2, Kepe Mihali 1, Gönc Jürij 3, Gönc Roza 0.50, Gjöfi 1, Nedelko Jožef 5, Časar Štefan 2.50, Söke Ferenc 2, Vöröš Mihali 4, Ag. Štefan 1, Kovač Elizabeta 2, Meracos Jožef 2, Somi 2. — V D. Lendavi so dali eti: N 2, Lenarič 1, Lovenjak Franc 2, Karabeljoš M. 5, Doring 2, Majzel 10, Horvat Bara 2, N. 2, N. 2, Tkalec Ana 2; z Lendavskih gor so pa darüvali: Kelenc Treza 4, Vuk Franc 5, Kopinja Mariška 4, Prša Jul 4, Tratnjek Štefan 6, Neimenüvana z Lendavskih goric je küpila en kamen i darüvala 500, ovo da sledkar; z Čentibskih goric so darovniki eti: Horvat Vendelin 2, Prša Bara 2.50, Kranjec Bara 3, Hebar Marija 1.25, Jaklin Ana 2.50, Jaklin Števan 10, Jaklin Janoš 3, Meglič Kata 2.50, Debar Ana 2, Marton Vendelin 1.25, Gerencer Vendelin 1, Bomblek Marija 2, Lebar Martin 4, Šarkan Janoš 2, Bomblek Marija 2, Bomblek Ivan 1, Dominko Roza 3, Baša Marija 5, Vida Mihali 4, Božeka Rozalija 2, Düh Ana 4, Žerdin Marija 2, Levašič Verona za svojega pokojnoga moža 10, Litrop Štefan, b. obl. poslanec, župan, Turnišše 100, Tkalec Ana, Trnje 10; Plej Jožef i Čurič Martin nabrala v Črensovcih 119. darüvali so sledeči: Hozjan Jožef (št. 84) 5, Gabor Marija (št. 98) 10, Ros Matjaš (št. 22.) 10, Horvat Štefan (št. 19.) 4, Kustec Martin (št. 0.) 4, Žunič Štefan 10, Ütroša Mihali 10, Kolenko Treza 10, Ožbolt Lujz, trgovec, en dolar to je 56. Stanko Martin i Sobočan Štefan nabrala v Trnji 20 Din; darüvali so: Hozjan Marija 3, Sobočan Janoš 10, Kramar Štefan 4, Maršič Treza 2, Stanko Martin 1; Kolenko Janoš i Cigan Ivan nabrala na D. Bistrici 51.50 Din; darüvali so: Golob Jürij 2, Kolarič Kata 3, Horvat Fema 2, Gjörek Apolonija 4.50, Koštric Ana 10, Horvat Marija 10, Balažic Marija 10, Kustec Treza 10, N. Beltinci 10, Ferencak Franc, Beltinci 3, Čačić Jožef, vp. pleb. Črensovci 100, Puhan Franc, trg. pomočnik, Črna 50, renda od njive za l. 1928. zadnja rata 50, Antolin Jožef, Odranci 10; Šolske sestre nabrale na Golniki 800 Din.

Darovniki so sledeči: po 10 din.: Božič Marija, N. Špončič, Potočnik Ana, Popovič, Jepović, Karlošič, Šibalič, Todorovič, Petrič Slava, Grgorič Katica, Jerkovič, Vujošinovič, Debar Olga, Mijič, Onsmekovič, Jarc Alojz, Težak, Svetec, Brezigar, Stajevič Miodrag, Molopenječ, Mačič, Balčič A., Brezelj B., Ilic, Gerlič, N., Robiňak, Saksida, Dr. Nendič, Janišič, Markovič Vlada, Djakovič B., Kovačič, Petrovič, Kukovič, Šmalco Z., Stritar Salalamun, Gašparič, Jovanovič, Oberhammer, Markovič M. P.; po 20 din. so dali: Zovčević, Costul, Babič; po 5 din.: Maršik, N., N., Strunkelj, Fistrič, Koblar, Mežnarič, Puc, Polanec, Blažević, Zajc, Schufeld, Oman, Močnik, Amer, Sonja, Košič, Kvas Franc, N., Kosanič M., Tramla-Filovč V., Rakovec Marija, Konjeder G. Kočar M., Pretekel, Koprivec, Martinc Alojzij, Praznik, Kusnik, Anzulović, Markonjič, Novakov; -- Gofiša 3 din. po 2 din.: Ipavec, Klatzer Pavla, Brgant, Zales K., Merkun Marica, Zlebec, Stajokovič, Volavšek M.; po 4 din.: Peršun Bogomil, Lešek, Vrsenjičević M., Čuden Albina, Sitar, Jarc; po 2'50 din.: Menart; po 1 din.: Pirč, Tanaj; po 5'50 din.: Tulimpič Eliza; po 14 din.: Vandor; po 8 din.: N., po 40 din.: Šolske sestre; po 42'50 din.: N., Helena Plut.

* * *

65. kamen je kupile Horvat Marija iz Clevelanda, darovala je na njega 810 din.

Oča sirot — povrni vsem darovnikom obilno

ODBOR.

Pošta.

K. J. Zagreb. Dovoljenje sprejeli. Hvala. Prosimo še original na posodo, ki ga potrebujemo pri oceni prestave. -- Zdaj se objavlja za marc: „Hvalodavanje,“ več nega tu. „Gospodova smrt“ ostane vö. Pozdravljeni.

„Fantič le gori stani“!

Tebi, Marija mogočna kralica!

Tudi na Hrvačkom se začenja nekaj podobnega. Hrvatje so v večih rečeh dale za nami, ali v tom pogledi nas ščejo prekositi. Od svojih katoličansko organiziranih mladencov zahtevajo mesečno sv. obhajilo.

Dečki moji, šče ednok: Ka pravite na to? Ka povete tem številkam. Ka je mogoče na Francozkom, Nemškom i še celo na Hrvatskom, ali ne bi bilo mogoče tudi na Slovenskom? Ste vi iz drugoga lesa ali testa kak francozki, taljanski i hrvacki dečki?

Mamo tudi na Slovenskom nekaj mladenskik Marijinih družb. Kakših 5000 jih je. Ali našim družbam fali pravo življenje. Vse je prehko, skromno, mrtvo. Ta rožica, Marijina družba, ne raste i ne cvete dosta veselo: povešavle glavo, fali joj friška voda verskoga navdušenja.

Po več krajih je ta rožica povehnola. Tudi od teh rožic bi se lejko zapovevala

Je pa davi slanca padla
na zelene travničke,
je vso travco pomorila
in pa žlahtne rožice.

DEVICA MARIJA ČUVAJ ME!

Pismo Marijino.

Drago moje dete!

Pred 25-timi leti je zaročnica mojega božega Sina, sv. kat. Maticerkev z velikimi slovesnostmi obsluževala 50 letnico razglašenja verske istine, ka je neskončna boža dobrotav zavelo bridkoga trpljenja Zveličitelovoga mojo dušo rešila poprijetnoga greha. Tomi veselomi dogodki na spomin je veren kat. svet postavlaov vsakovrstne — i to tudi jako imenitne i velikanske spomenike. Malo slovensko ljudstvo toga kraja mi je poklonilo za spomin te list: „M. List“.

Drago dete moje, jaz sem tvoj dar sprejela. To posvedoči njegov 25 letni obstoj v tom teškomi, vihernomi časi. Čuvala sem jaz te tvoj dar i ga občuvala do dneva na najveći hasek tvoje duše. Ti mi ščeš, kak ti je tudi dužnost, pri 25 letnici hvalo dati za mojo veliko dobroto.

Drago moje dete! Zahvalnost tvojega srca me globoko gene i napunjava z velikov radostjov. A jaz, tvojega Boga i tvoja mati, bi nekaj prav vroče želela pri tvojem hvalodavanji. To bi želela, ka si drago moje dete, ki ešče nemaš M. Lista, toga naročiš, ki ga pa že maš, pa ga širiš z ljubezni do mojega Jezusa i mene, tak vroče, tak goreče, tak nevstrašeno i navdušeno, ka pride v vsako kat. hišo te krajine.

Drago moje dete! To je moja prošnja do tebe. Prosim te pa to, glej, zavolo etoga zroka. Letos, kda se ti veseliš, ka se je tvoj dar, šteroga si mi poklonila, včakao 25 letnice svojega obstoja, se veseli Oča cele kat. Materecerkve, namestnik mojega Jezusa, rimski papa, svojoj zlatoj svetoj meši. Veseli se svojoj zlatoj svetoj meši i za to veliko miloščo šče mojemi Jezusi pokloni v zahvalo posvečene duše njegovih namestnikov, duhovnikov na zemli. Duhovniške duše naj bi se posvetile, ka bi se ponjih te ve ovčice vse posvetile, to žele rimski papa mojemi božemi Sini letos podariti. A sam toga dara Njemi ne more zročiti, če njemi ve ovčice ne pridete na pomoč s svojimi dobrimi deli.

Kakše dobro delo bi pa ti, ljudstvo M. Lista daruvalo v te namen? Nikaj drugo, kak ravno te M. List. Te list razširi v vsako hišo, te se vistini davni namen toga lista: **Nastavi se hiša, kde se bodo čiste Jezusove zaročnice den za dnevom pokorile, zatajüvale i živele samo zato, naj so svete duhovniške duše i po teh ve, ovčice.**

Drago moje dete, to žele od tebe tvojega Jezusa i Tvoja nebeska mati Marija.

Širitelom Marijinoga Lista.

Do širitelov M. Lista mam ponizno prošnjo. Ta prošnja je sledeča:

1. Tretjo številko M. Lista sam ešče dao v tistoj nakladi štampati, kak 1. i 2., to je dao sam 7000 falatov štampati. Naročnikov telko ešče mega, ali če nam B. D. Marija bo pomagala, Vaša gorečnost, dragi širitelje, bo ešče telko naročnikov spravila, ka vseh 7000 snopičov odide. Marija nam pa bo pomagala, ve se pa ide za njeno i njenoga božega Sina časti, koga ljubi nad vse. Marija bo pomagala, vaša gorečnost pa tudi ne bo falila, zato gotovo dosegnem svoj cio, meo bo M. List 7000 naročnikov, če tudi jaz včinim svojo dužnost, kak vrednik. Včinim jo pa z ljubezni do nebeske Matere i do nemrtelnih duš.

Ka je moja dužnost kak vrednika? Naj v vsako hišo pošljem M. List. Priliko morem dati dobrim dušicam, ka spoznajo Marijin dar i ga zljübijo. To včinim zdaj, k vüzmi. Prve tri številke M. Lista pošljem v vsako hišo, kde ešče nemajo toga lepoga Marijinoga darü.

Pri zvršavanji toga mojega nakanenja, bi pa potrebüvao, jaz, dragi širitelje, vaše pomoči. Prosim vas lepo, nesite v vsako hišo prve tri številke M. Lista letošnjega leta, kde ga nemajo naročenoga, denite njim je doli na sto i njim prečtite prvi članek z 3. številke: „Marijino pismo“, pa njim povejte, ka njim jaz grešnik te tri snopiče kak Marijin dar pošljem z poniznov prošnjov, ka toga dara ne bi zavrgli, ka bi si ga naročili. Če ga sprejmejo, Mariji bodi hvala, ki nam je to miloščo sprosila, če ga pa zavrzejo, püstite vse tri snopiče tam i z mernim srcom odidite, ne ka bi reči komi proti gučali.

2. Vzemite z sebov edno Marijino podobo, kakšo naročniki letos za dar dobijo i jo pokažite v vsakoj hiši.

3. Javite podpisanomi, kak ste obhodili, v kelki mestaj so vas sprejeli i v kelkih so vas stiral i Marijov vred. Pole za prijavo naročnikov kak i podobico i liste pravočasno dobite.

4. Če je v hiši siromak, ki si nikak nemore naročiti lista, ar nema občem, toj dobroj duši povejte, naj moli Boga za dobrotnike, ki njoj list z svojov podporov plačajo, celo leto njoj ga dajte z kalendarom vred brezplačno.

5. Če je v hiši, kam pridete ponüjat M. List stanovnik, ki ne ve čteti, njemi povejte, ka se za naročnike služi letno več jezer sv. meš v „Serafinskem družstvu“, kam so vsi naročniki spisani, naj zavolo teh sv. meš plača M. List i si ga po kom da čteti. Če je pa ta temna duša sirota, te njoj pa brezplačno dajte M. List.

6. Kde so deca i mladina pri hiši, tam se z celov ljubeznostjov svojega srca zavzemite za M. List. Marija šče biti tovaršija, pomočnica i braniteljica njihova, ka ostanejo čisti, pošteni, na veselje Mariji i svojim starišom.

7. Zadnje ka vas prosim, dragi širitelje je, ka ne zamerite, če vas kjer odbijejo. To odbijanje sprimito potrplivo i je darüjte za širjenje Marijine dike. Te način širjenja bo spravo vam dosta milošče na zemli i veliko diko v nebi, broj naročnikov pa bo pomali povekšao i vtrdo v stanovitnosti.

Z Marijov bodite pozdravljeni! Z Marijov hodimo na delo i prinesimo v vsako katoličansko slovensko hišo Marijin List!

Klekl Jožef, vrednik M. Lista.

Dika Marijina.

SPISAO SV. ALPFONZ LIGOURIJ.

P. 2. Naše zavüpanje do Marije more biti telko vekše, ar je ona naša Mati.

Marijini častilci zoyejo Marijo za svojo Mater. Celo tak pogosto jo zovejo s tem imenom, ka se vidi, ka je s kakšim drugim imenom niti ne bi mogli zvati, nego, ka jo vsigdar pozdravljajo z imenom Mati. To je nej brez vzroka ali pa samo slučajno. Zaistino, Mater jo zovemo, ár je v istini Mati. Ona je ne Mati v telovnom pogledi, nego ona je Mati v düševnom pogledi. Ona je Mati naših düš i našega odüplenja.

Kda nam je z grehom vzeta boža milošča, nam je s tem zednim bilo vzeto düševno življe-

nje. Kda smo zapadnoli smrti, je zavolo svoje vekivečne smilenosti prišeo Jezuš, naš odküpiteo, ka bi nam nazaj pridobo to, ka smo z grehom zgübili. On to sam pravi: „Prišeo sam, ka bi Vi živeli v vekšoj meri.“ V vekšoj meri ka bi živili zato, ar nam je Odküpiteo s svojim odküplenjom prineseo telko dobrot, ka te dobrote prekášájo škodo, štero nam je napravo greh Adamov. Tak je postano Jezuš, kda nas je pomirio z Bogom, Oča naših düš v novoj milosti, kak pravi prorok: „Oča bodočnosti, knez mira“. (Is. IX. 9.)

Či je pa Jezuš oča naših duš, je Marija naša Mati. Kda nam je dala Jezusa, nam je dala življenje. Kda je žrtvovala življenje svojega Sina na Kalvariji, nas je prerodila v življenje bože milosti.

Po navuki svetih očakov je Marija postanola naša mati v dvema različnima časoma. Prvikrat je postanola naša Mati, kda je zaslužila, ka sprejme v svoje deviško krilo Božega Sina. Tak vči sveti Albert Veliki, ešče bole jasno pa sveti Bernardin Sienski. Poslednji pravi, ka se je Marija po tom, kda je privolila v naznanenje angela, kak je to večna Reč pričakovala, vsikdar z vsemi pripomočki potegovala pri Bogi za naše zveličanje i je na to telko polagala, ka smo njoj bili vsikdar na srci, kak je na srci dobre matere njeno dete.

Sveti Lūkač pravi, kda pripovedavle, ka je Marija prinesla sveti svojega Prvorojenoga etak: „I porodila je svojega prvorojenoga Sina“. Eden pisateo piše, ka se po tom, kde evangelist piše, ka je Marija porodila prvorojenoga Sina, lahko vidi, ka Marija ma več sinov. Verska istina pa je, ka je Marija zvin Jezusa nej mela niednoga telovnoga sina. Tak po tom preostane samo to, ka Marija more meti ešče drugo duševno deco i ta deca smo mi. To je Bog sam razodeo svetoj Gertrudi. Ona je ednok štela prle povedane reči iz evangelijuma svetoga Lūkača i je postanola ščista zmešana, ar je ne razmila, kak se more zvati Jezuš Marijin prvorojeni Sin, kda je Marija mela samo ednoga Sina, Jezusa Kristuša. Bog njoj je objasno, ka je Jezuš v telovnom poglėdi Marijin prvorojeni Sin, da pa so vsi lūdje v duševnom poglėdi sledkar porojeni sinovje Marijini.

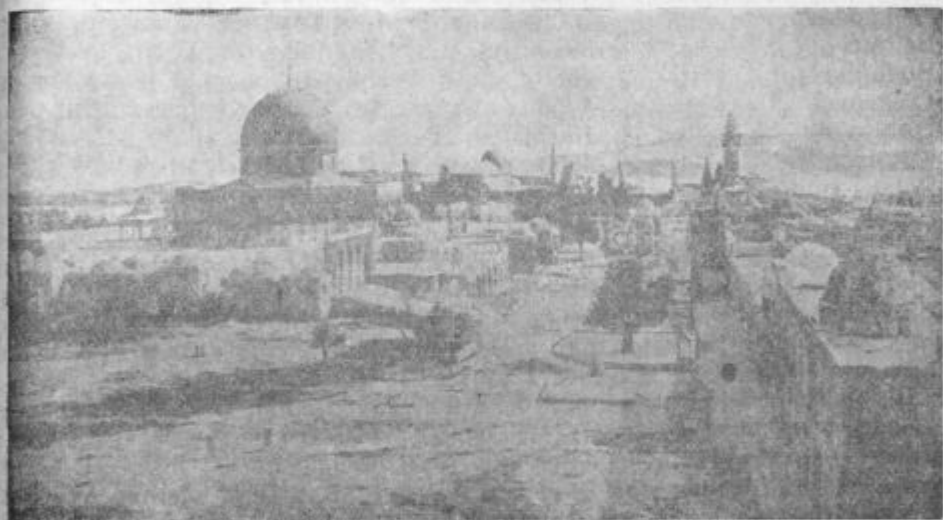
Po tom je lahko razmiti reči, štere so povedane v Visikoj pesmi od Marije: „Tvoje telo je kak kūp žita, obdan od lilij.“ Lepo pravi k tomi sveti Ambrozij, ka je v Marijinom krili bilo skrito samo edno žitno zrno, naime Jezuš Kristuš, ali v priliki se Marija vseedno lahko zove kūp žita, ar ono edno žitno zrno obsega v sebi vse zvoljence, šterim je mela Marija ravnotak postanoti Mati. (S. Amb. De iust. Virg.)

Sveti opat Viljem pa pravi: „V tom ednom žitnom zrni, v Jezusi, edinom odkupiteli svih lūdij je porodila Marija vnoge k zveličanji. Kda je porodila življenje, je porodila vnoge k življenji. Kda nam je Marija porodila Jezusa, našega Odrešitelja, nas je vse prerodila k blaženosti i življenji.

Obrdrugim nas je Marija prerodila k milosti, kda je s svojim velikim trpljenjom darovala na kalvariji življenje svojega Sina nebeskomi Oči. Sv. Avgustin vči, ka je Marija s tem postanola Mati vseh nas, šteri smo deli Kristušove glave, ar je ona s svojov lūbeznostjov pripomogla, ka so verniki prerojeni v življenje milosti. To značijo tudi ete reči preblažene Device v Visokoj pesmi. „Postavili so me za pazitelico v goricaj, ali nej sam pazila svoje gorice.“ Sveti Viljem pravi, ka je Marija darovala življenje svojega Sina Bogi v dār. Ka bi rešila duše drugih, je izpostavila smrti svojo dušo, ar se Jezuš zove v največšem deli duša Marijina, ar je On bio njeno življenje i njena ljūbezen. Zato njoj je sveti Šimeon napovedao, ka bode ednok meč bolečin prerezao njeno dušo. „Meč bo prebodno tvojo lastno dušo“ (Luk. II.). To je bilo tisto orožje, ki je odprlo Jezušovo stran, v šteroj je bila duša Marijina. V tistom hipi trpljenja nas je Marija s svojim trpljenjom prerodila k vekivečnom življenji, tak ka se lahko zovemo deca Marijinih bolečin.

Naša ljubezniva Mati Marija je bila vsikdar naj popolnej združena z božjov voljov. Sveti Bonaventura sklepa s toga eto: Marija je spoznala ljubezen večnoga Oče do ljudij. Spoznala je to ljubezen večnoga Oče, šteri je želo, ka naj njegov Sin darüvle življenje za ljudi. Marija je spoznala tudi ljubezen Sina, šteri je bio pripravljene, ka za nas vmerje. I kda je Marija to spoznala, je tudi sama privolila, ka se njeni boži Sin darüvle za naše zveličanje, tak ka bi njena ljubezen postala podobna toj nezimernoj ljubezni Boga Oče i Sina do ljudij.

Istina je, ka je Jezuš sam želo, ka bode tak, ka vmerje za odkupljenje ljudij. „Sám sam nastopo trpljenje.“ Kda pa je vido velko želo Marijino, ka bi se ona sama tudi žrtvüvala za zveličanje ljudij, je pripüsto, ka bode tudi ona po daritvi, štero je opravila s tem, ka je darüvala Bogi svojega Sina, deležna dela pri našem zveličanji i ka postane s tem Mati naših düš. To nam je šteo pokazati naš zveličar pred svojov smrtjov na križi, kda je opazo pod križom svetoga Janoša i se obrno k Mariji z etimi rečmi: „Glej tvoj Sin“. (Jan. XIX. 27.) S temi rečmi je v drugoj obliki

Gora Moria, na šteroj je očak Abraham darüvao svojega sina Izaka, predpodobo Jezušove daritve na križi. (Gora Moria je tudi predpodoba sv. Cerkve. Moria se najmre pravi „dežela prikazni“, sv. Cerkev je pa tudi takša dežela, ar se v njoj razodevajo bože skrivnosti.)

povedano: Glej ti ednoga človeka, šteri je že preroreni k milosti po onom dári, šteroga si Ti darüvala Bogi z mojim življenjom. Nato je pravo vučeniki: „Glej tvoja Mati.“ (Jan. XIX. 27.) Po tej rečej, pravi sveti Bernardin Sienski, je Marija zavolo svoje velke ljubezni do nas ne samo Mati svetoga Janoša, nego ona je Mati vseh ljudij. Silveira pravi, ka sveti Janoš, šteri nam to opisavle, zatogavolo piše: „Nato je pravo vučeniki: Glej tvoja Mati.“ Evangelist ne piše, ka je Zveličar te reči pravo svetomi Janoši, nego vučeniki, zato, ka bi mi iz toga leži razmili, ka je Zveličar s tem šteo povedati, ka Marija postane Mati vseh tistih, šteri se smejo zvati, kak kristjani njegovi vučeniki.

Kelko naročnikov ma M. List po naših faraj?

Ime fare.	Število katoličanov z slovenskim maternim jezikom	Štev. naročnikov M. Lista.	Na koliko dŕŕ pride en Marijin list?
Sobota	5502	344	16
Cankova	1796	152	12
Grad	6060	183	33
Nedela	570	82	7
Sv. Jŕrij	4372	155	28
Sv. Benedek	794	2	397
Markovci	1358	72	19
Martjanci	1376	87	16
Sv. Jelena	2905	34	85
Sv. Sebeštjan	1135	69	17
Tišina	2814	302	9
V. Dolenci	1292	11	117
D. Lendava	2000	121	17
Beltinci	8070	985	8
Bogojina	2680	267	10
Črensovci	4958	721	7
Dobrovnik	1000	51	20
Turnišče	4803	571	8
Polana podružnica	2030	185	11
Hotiza podružnica	800	110	8

Kak s toga izkaza vidimo, povprečno največ listov mata Nedelska i Črensovskaja fara, najmenje pa Bedenička i V. dolenska. Te številke paešče neso stalne, zato, ka se zdaj ešče najbolje agitira za nove naročnike. Objavili smo pa te številke zato, naj vsaka fara vidi, ka je včinita za Marijino čast po M. Listi i ka ma ešče včiniti.

Med občinama pa na prvom mesti stoji Srednja Bistrica v Črensovskoj fari, kde vsaka hiša ma M. List pa pri vsakoj hiši ešče vsaka familija, kde je več družin pri ednoj hiši. Ta občina ma 74 hiše, M. Listov pa ma 82. Širiteo je stari človek, Hren Ivan z svojov hčerjov Veronov, dovicov po pokojnom moževi Kreslini.

Kda mine nabiranje naročnikov, te ešče ednok objavimo, kak je štera fara napredŕvala. Naj zato pazijo zdaj te prve fare, ka sledkar nedo zadnje. — Če bi stoj kjer kakšo falingo opazo, naj nas opoti.

Bodi popolen.

III.

Gospod Bog nad vse žele, da bi mi bili v dobrom popolni, ka ednok z njim postanemo edno. Zato se spitavlimo, ka nam fali, ka postanemo popolni (Sv. Terezija).

Blaženi Peter Faber, tovariš svetoga Ignacija, šteroga je sveti Frančišek Saleški jako poštvavao, je ednok premišlavao, kak Bog žele našo

popolnost i je skleno, ka ne püsti niednoga dneva brez napredüvanja v popolaosti. Po tom je dosegno velko popolnost i je mro svete smrti.

Sestra Marija Villani je ednok mela na den obslüzavanja spomina svetoga Frančiška eto prikazen: Prikazao se njoj je te svetnik i jo je pelao na eden prelepi prostor, kakšega je ešče nikdar ne vidila. Prle, kak se je prišlo na te prostor, je trbelo prestopiti štiri visike zide, štiri po reči svetnika pomenijo štiri stopnje popolnosti. Svetnik jo je vodo prek prvoga zida i kda je postanola vtrüjena, njoj je povedao, ka prvi zid znači prvo stopnjo popolnosti, to je čistost düšne vesti. Po čistosti düšne vesti je düša takša, kak edno nedužno dete i se veseli v čistoj i svetoj radosti, ne sodi slabo drüge lüdi i se ne meša v stvari, štere njoj ne trbe. Po tom jo pela svetnik nadale prek drügoga zida i njoj pove, ka je tisti, štiri zadobi čistost düšne vesti, sposoben za notrašnje molitev i pravo ljüben, šteta je sad notrašnje molitvi. Nadele njoj je svetnik raztumačo, ka je prava ljüben čista, nesebična i preprosta i zhaja od Boga, pa se podeli samo tistim, ki maio čistost düšne vesti. Po tom prestopi tretji zid, štiri pomeni stopnjo trpljenja i odpovedi zemelskim radostim. Pri tom njoj svetnik objasni, ka od bože ljübeni navdana düša radovolno vzeme na svoje rame križ i celo žele, ka bi bila križana. Ka düša dosegne to stopnjo, mora meti tri posebne jakosti: Prva je zatiranje vsej slabih navad i zemelskij poželenj. Drüga jakost je preprostost düha, s šterov se poklačijo vse zemelske dobote. Tretja jakost pa je v tom, ka človeča düša postane v ednom pogledi mrtva, ka žive brez občüta za počütna telovna poželenja i ka lahko spregovori ete reči: „Živem, ali ne živem jaz, nego Kristuš žive v meni“. (Gal. 2. 20.) Či düša to dosegne, se tak vüdi, kak či bi obvladala celi svet i vzeme vsakši križ na sebe tak, kak da drügo ne bi mogla, nego samo trpeti.

Štiri zid, je pravo nadale svetnik, znači stopnjo znotrašnje i popolne zdrüžitve z Bogom.

Molitev: O moj Bog, jaz želem postanoti kak edno dete. Želem iti za Tebom, kak ide dete za materjov. Vodi me, pelaj me; čiravno je pot puna trnja, samo naj pridem k Tebi! Dopüsti, ka vsakši den pridobim na modrosti i milosti kak Ti v tvojem svetom definstvi, tak, ka boš meo naš menov več dopadenja i ka bom živo samo v Tebi i lahko pravim ete reči: „Živem, ali ne živem jaz, nego Kristuš žive v meni“.

Križna pot.

„On je bio ranjen zavolo naših grehov i potr zavolo naših hüdobij“. (Is. 53.-5.) Pred vnogimi stoletij je po azao sv. Düh Bog sv. Izaiasi proroki trpečega Zveličitela. I kda njemi ga je pokazao „njemi je navdehno“ naj napiše ete reči od njega: „On je bio ranjen zavolo naših grehov i potr zavolo naših hüdobij“. Jezuš, mili naš Zveličiteo, je noso rane i je trpo toliko, da je zavolo toga postao potr, to je mreti je mogo, ar je vido naprej vse naše grehe i hüdobije. Grehov je teliko včinjenih, ka nema človeči jezik tistoga izraza, s šterim bi lahko vöpovedao njihov broj. Če pravim milijon, je malo; če pravim bilijon, ravno tak, če dodenem šče trilijon i to povekšam s trilijonami, ešče nikaj nesam povedao. Zato je pa

bio ranjen, kak nišče drugi, i potrť kak nišče drůgi i zato je mirao teŹje, kak najvećki grešniki sveta. Dober kršćenik preštima to Gospodovo trpljenje i ga v svetom posti, kda Maticerkev obhaja toga spomin, z mirnim prenašanjem svojih kriŹov, z vernim obdrŹanjem posta, i z gorećim spunjavanjom vseh boŹih zapovedi, posebno pa z dobrom spovedjov i ljůbezni-punim prećišćavanjom nasledůje na njegovoj kriŹnoj poti, ka bi se njemu skazao zahvalnoga. Hůdoben kršćenik pa ga v tom svetom postnom ćas tůdi Źali. Za vse grehe je trpo ljůbljeni Jezus, a za posebne grehe je trpo posebno. To trpljenje nam kaŹe sv. kriŹna pot. Hodimo na njo, trpeći Jezus pa naj nam bo smiljeni na njej.

1. *Jezuša na smrt obsodijo.* Zakaj? Za naše krive sodbe. Kelikokrat sam koga ogovarjao, kelikokrat sem koga krivo potvarjao ali nanjega laŹi zmišľavao, tolikokrat sam krićao z Źidovi: razpi ga! razpi ga! Koga? Viniti poganski sodnik ne najšeo v njem nikše krivice, še on si je prao roke i med tem potrdjvao, ka je neduŹen pri krvi toga Pravićnoga, niti sve-doki neso potrdili, s ćem so ga duŹili, — a ti, tisi pa telikorat krićao, gda si bliŹnjega sodo, krićao si na Sinů Većnoga Boga: vreden je smrti, razpi ga! Ubogi gi grešnik, nesrećno stvorenje, naj ti Jezus smiljeni bo! — Moj Jezus smiljenjel!

2. *Jezus vzeme kriŹ na svoje rame.* KriŹa Źidovska deŹela neje poznala, poganje so to kaštigo izmislili, i bila je najsramotonejša. Pa neso je Jezus to najsramotonejše drevo na vulici, kde je bilo najveć ljůdi, pa neso je je, kda so se ljůdje pripravljali na najvećki svetek, na vůzem, šteroga so obhajali drůgi den, i te je trpo to strašno sramoto, kda so drůgi meli najvećke veselje v svojem srci, drůgi, njegovi razŹaljivci. Zakaj? Za špote naše. O kelikokrat sam koga ošpotao, njemi dao cono, kelikokrat sem se posmejvao z koga, ki je klećao pri spovednici, pri boŹem stoli, kelikokrat sem zanićljivo pogledno moškoga s ćislom v roki i dekle v njenom devišćvi, — telikokrat, o jaj meni, — telikokrat sem ti naloŹo sramoten kriŹ — „moj Jezus smiljenjel!“

3. *Jezus prvić spadne pod kriŹom.* Hůdobni so ga sůnjavali, potekno se je v kamen i spadno je Stvoriteo na tisto zemľjo z velikimi bolećinama, štero je stvoro. Zakaj? Po kriŹnoj poti je šteo rešiti ćloveka većnoga pogůbljenja, zato je pa naloŹo vsakomi en mali kriŹ, — sebi najvećšega. I ćlovek toga najmenšega kriŹa neje sprejeo, zamrmrao je pod njegovov malov teŹov, razkaćo se je, zapsůvao je hůdobneŹ, gućao je celo, da je Bog krivićen, pa ešće - odpůsti dober Jezus, ka to reć vůpovem, - pa ešće preprekuno te je, tebe, kriŹnoseći Jezus. Zato si kapao od kriŹom. Moj Jezus smiljenjel!

4. *Jezus sreća svojo Źalostno mater.* Pred njega je pokleknola, na srce se njemi je sklonila i za slovo njemi je dala zadnji dar skuzě. Materinske skuze, štere je toćila nad jedinim sinom i jedinim Bogom. Njegov lepi boŹi obraz je brez podobe, ves je bleđi, moder, pobit, ranjen, krvavi, poti. Njeni neskonćno sveti Bog je takši. Vseh zemľjskih mater skuze do konca sveta nedo tak britke i ne morejo biti, kak so njene, ar je samo ona objokavala v svojem sini svojega Boga. Sin jo pogledne s svojimi potrťimi oćmi, jo k sebi stisne, jo kůšne i s tihim, mirajoćim glasom njej pravi: Mati, Oća tak Źele. I kda jo je kůšno, njoj je půsto slede svojega trpljenja za spomin: krvavi je postao njeni obraz. To je njegov spomin za njo, vmirajoćega sina spomin za mater najdreselnejšo. Zakaj? Pitaš, dete, zakaj? Za tvojo nepokoršćino, za tvoje nepoštůvanje.

za tvojo surovost, za tvoj vdarec, prenesrečni sin i prenesrečna hči, z šterimi sta obsipavala svojo mater, ki vaj je rodila i svojega očo ki, vaj je gojio. Zakaj, pitaš, oča i mati? Zato, zato je püsto te najboljši sin svojoj materi za spomin krv, zato je trpo ž njov največ bolečin i žalosti, ar sta vidva svojoj deci vse voščila, samo Jezusa i Marije ne, ar sta dece drugo ne navčila, kak samo greh delati. Poti v nebo nesta njemi kazala, milo se vama vsaki krajcar, šteri bi düši deteta kaj hasno, ne se vama je pa milo, šteri ga zapojo ali ga od nedužnosti i od poštenja spravio. Te dni so obesili v Zagrebi štiri ropare i razbojnike. Eden, ednoga oče i matere sin je vkraj od sebe süno spovednika i podobo Križanoga Jezusa. Trije so se toti spokorili, ali eden zmed teh je prle, kak je stopo na gauge, ete strašne reči spregovoro okolistojećoj vnožini „oča mi je kriv“. Starišje, očevje i matere, deca, sinovje i hčeri s potrtrim srcom vsi prosite: Moj Jezus smiljenje!

5. *Šimon Cirenjski pomaga Jezusi križ nesti.* Jezusa je srećanje z materjev potrla, začeo je vküp kapati. Naj njegovi sovražniki preprećijo njegovo smrt na poti, so poiskali pomoćnika, ki bi njemi križ neso. Ali, pećine ne omehćite se, i ne toćite predbridkih skuz! Med svojim narodom neje bio nieden, ki mi smiljenost kazao Onomi, ki drugo neje delao v celom življenji kak, da je smiljenost delio. Iz drugoga tala sveta, iz Afrike, z dežele Lybije, z mesta Cierene je mogo priti tihinec, ki njemi je ne z dobre volje, o kaj pa, ki njemi je posili pomagao križ nesti. Sv. pismo pravi najmre, ka so ga „prisilili“, da njemi pomaga. Zakaj ta trdosrćnost? Zavolo naše. Nemamo srca do svojega gologa, žednoga gladnoga, betežnoga, siromaškoga blišnjega. Nemamo smiljenja do Jezusovih bratov i sester, zato, o zato ne najde Jezus smiljenja na svojoj križnoj poti, i zato ga tñdi mi ne bomo najšli, na konci svoje križne poti, na smrtnoj vöri, će se ne spokorimo. Moj Jezus, smiljenje!

6. *Veronika Jezusi robec ponüdi.* Kak žalosten je Jezusov obraz na njenom robci! Žalostno je bilo Jezusovo Srce, ar je vidilo našega srca trdobo do src svojega blišnjega. Žalostne dovice ne smo potolažili, še dreselili smo jo, dvojljivim tanaća nismo davali, šće bole smo je obvüpavali, nevućene dece ne smo vćili. O moj Bog odpüsti, vćili smo je na greh; siroti zapüšćenoj mile reči ne smo voščili, grešnika smo od prave poti odvraćüvali, ne ka bi ga na njo spravljali, za žive i mrtve molili nismo i ešće druge smo od molitve vkraj držali. Zato je tak tužen tvoj obraz, moj Jezus, smiljenje!

7. *Jezus drugoć spadne pod križom.* Zapovedava nam, naj se ponižamo pod zmožnov božov rokav, na srce svoje kaže i nam v navuk davlje, naj se vćimo poniznosti od njega. I mi? Mi odgovarjamo z gizdov. Mi već znamo, kak naš naprejpostavljeni, šteroga nam je mesto sebe postavio, mi bole znamo ravnati svet, kak On vsevidni i vsevedni, svojih grehov spoznati nemremo, ar nešćemo, mi drugo nevemo, kak se hvaliti za svoje telo, svojo vrednost, svojo znanost, kak će bito od sebe meli i ne od njega! Ta gizda našega srca je vrgla drugoć božega Sina. Moj Jezus, smiljenje!

8. *Jezus tolaži Jeruzalemske žene.* Milo se njim je, i so jokale nad njim. A njihove skuze njegovoga žalostnoga srca neso potolažile. Zakaj? Greh je vidilo njegovo bože oko v njihovom i njihove dece srca, zato njim pa z podvojenov žalostjov veli, naj joćejo nad sebov i svojov dečov. To žalost Jezusovoga srca sam telikokrat ponovo, kelikokrat sem,

brez pokore püsto ležati greh na mojoj dšüi i na dšüi meni podrejenih. Moj Jezuš, smiljenje!

9. *Jezuš tretüć spadne pod križom.* Za svoje ovce je dao dober pastir vse svoje moči. Več jih ne meo, zapüstile so ga, naprej ne more več, spadne zadnjüć pod križom. Vse svoje moči je dao za človeka, ka bi tüdi — človek dao vse svoje moči za njega, za njegovo diko. Siromaški Jezuš, pa ne vidiš tata i ropara kak pobira vküp vse svoje moči, naj okradne — ne zameri trpeči Jezus, — naj okradne ne samo svojega brata, — nego še tebe vu tvojih svetih cerkvaj! Pa ne vidiš razvüzdanca, ka ne spi, nego vse sile vküp pobira, kak bi ti mogo čem več zaročnic s srca odtrgati i oskruniti! Pa ne vidiš, siromaški Jezuš, kak obračajo tvoji za-grizeni sovražniki vse švoje moči, vso svojo vrednost, vso svojo znanost samo zato, da ti kem več dšüš odtrgajo od prave vere! Ne čüješ njihovih gučov? Ne čüješ njihovih listov? Ne vidiš njihovih agitacij pri razširjenj brezverstva i pokvarjenosti? Vse to si čüto na svojem tužnom srci i oslabljenom teli, kda si tretjüć spadno pod križom. Moj Jezuš, smiljenje!

10. *Jezuša slečejo ino njemi žuč piti dajo.* Velika vročina žge, močen mraz peče, a nieden ne tak kruto, kak sramota. Marijin sin, večna lelija deviške matere deviški cvet razgaljen, nagi stoji pred celim svetom. Kak njemi lice gori! Kak si pokriva tužen obraz njegova prečista mati! Zakaj? Pitaš, zakaj ta strašna sramota? Za grehe, od šterih sv. Düh pravi pri sv. Pavli apoštolü, da se med krščeniki ne včiniti, nego niti imenüvati ne bi se smelil! Za nečistost pokriva Gospodov obraz ta sramota. Matere pomis lite, Marijin sin, te najčistejši, trpi to grozno sramotenje za nečiste misli i žele i guče i frete i dotikanja i djanja. Matere, očevje, so čista vaša deca? Ste čisti vi? Ali ste mogoče vi sami pa ešče vaša deca napadnoli Marijinoga sineka i ga slekli do gologa? Pa pred tak osramočenim ste se mogoče še napojili? Kelkokrat je to bilo, telikokrat ste njemi mesto hladne vode žejo z žučom i jesihom gasili! Osramočeni moj Jezuš, smiljenje!

11. *Jezuša na križ pribijejo.* Za roke i za noge so ga. Zakaj? Za roke si ga pribijao, kda si roko vteguüvao po lückom blagi, po nedostojnosti. Za noge pa, kda si iskao ž njimi grešne prilike, slabe družbe, ti nevarne plese, z nogami si pa klačo tope cveke v Jezušove noge, kda si po nedelaj i svetkaj med božov služ-bov vedrio zvüna cerkve, ali hodo po nepotrebnih poslih. Križani moj Jezuš, smiljenje!

12. *Jezuš vmerje na križi.* Tak tužno je vmirao, da se šče zemlja genola, teliko je trpo, da niti sunce ne moglo toga gledati, pokrilo je z temotov svoj vedno žareči obraz; tak je bio v smrti zapuščeni, da se ešče zemlja od groze strosila. Materno srce je pa te prestalo vse bolečine mantrükov, ki so jo pod križom posvetile za kraljico mantrükov. Zakaj se odprlo to brezdno morje žalosti tam na Kalvariji? Ar se ne brigaš za srečno smrt, ar jedine dšüe rešiti neščeš; ar ti posvetnost samo te svet kaže ne pa zednim pokora tüdi večnoga; ar jih toliko vmira v sovraštvi do tistoga Jezuša, ki je teliko trpo zanje i tak britko vmirao za nje. Moj Jezuš reši me posvetnosti, moj Jezuš smiljenje!

13. *Jezuša s križa vzemejo i B. D. Mariji v naroče položijo.* Vsevidni i vsevedni Bog je naprej vido to Marijino trpljenje i je to naprej prestao, kda je vmirao na križi. V naročaj ga ma, svojega sineka pali. Opet ga varje kak negda v Betlehemi i Nazareti, kda jo je ljubko gledao, kda se njoj je smejaö, kda jo je za mamiko zvao. Ah! Zdaj so nema njegova

vüsta, zdaj so odrevenele njegove roke; zdaj je mož bolečin njeni sin, na kom nega zdravoga mesta. Siromaška mati! Prestala si pri odprtih ranah Jezušovih poveksano svoje mantrištvo za grehe nezahvalne dece, ki te, mater, ne bo poštvjala, častila bo samo z vüstmi, z djanjom pa sramotila, ki de te preklinjala, mati sladka, i ki de ešče te navuke glasila, ka nesi devica, ka nesi boža mati! Smiljena mati, odpüsti nam, tvojoj deci i prosi z nami Jezüša, naj se nam i on smiljüje. Moj Jezüš smiljenje!

14. *Jezüša v grob položijo.* Marijino sunce je zajšlo. Njena samo za Boga živeča düša nema več svojega Boga. V grob ga je položila. Mati-zemlja ešče neje vidila takšega spreveda. Pa tüdi viditi ne ga je mogla, ve je boži Sin samo ednok vmro i samo ednok ga je zasükala njegova boža mati v smrtne prte i ga položila v grob i samo ednok, jedino ednok je zdignola, . . je zdignola prt z svojega mrtvoga sina ino ga zadnjikrat poglednola v obraz v tom zemeljskom žitki. Več nikdar ne, več nikdar ne . . . Te zadnji njeni pogled, zadnji materin pogled je zato vrgla na mrtvoga Sina i ž njim razlejala bolečino brezmerno i brezmejno na grešni svet za grehe, ki se nebi mogli včiniti, ar se ne bi smeli včiniti, za grehe proti spomini Gospodovoga trpljenja, proti — teško mi je vöpovedati, — *proti najsvetejšemi Oltarskomü Svestvi.* Marija, pomagaj nam, da mo ljübili tvojega Jezüša v Oltarskom Svestvi, da se bomo pred njim vsikdar dobro oponašali, predvsem pa, da se bomo kak najbolje goreče i kemvečkrat prečiščavali. O zdehni z nami, smiljena mati, z nami, z pokorečov se tvojev decov: Moj Jezüš, smiljenje!

„V *potrpljivosti bodete svoje düše rešili.*“ (Luk. 21.—19.) nam pravi naš mili Zveličiteo. To je pokora za naše grehe: potrpljivost. Na vse, ka mi Bog pošlje, odgovorim mirno i potrpljivo: naj bo tvoja sveta volja! Ta pot ne pozna drügo kak sovraštva do greha i ljübezni do jakosti. Ta pot je sladka križna pot Jezüšova, po šteroj so hodili svetniki, i to je tista pot, za štero je vreden bio sv. Francišek, da ga je Križani obino i sv. Janoš Gualbertski, da njemi je Križani z glavov kimao, kda se je iz ljübezni do njega zatajo i odpüsto svojemi sovražniki. — To naj bo odsehmao naša pot, pot popolen potrpljivosti.

Večni posvet.

Zvišava düša moja Gospoda. (Ps. 115.)

Molitev po svetom prečiščavanji.

Jezüš guči:

Prišeo sam k tebi i zdaj prebivlem v tvojem srci. Zakaj te najdem tak zburkanoga, tak nezadovoljnoga? Ti bi meo dosta vzroka, da postaneš srečen! — — — Celo, meo bi mi i dosta povedati! Ali tvoje srce je süho i hladno, a tvoj düh jako raztresen . . . Ti si celi vznemirjen, a to samo zato, ar se bojiš, da se nesi vredno prečisto.

Povej mi, zburkana düša, si si li prizadevala, da ostaneš zbrana? Si si li resno prizadevala, da vzbüdiš v svojem srcü čin ljübezni? Zakaj? Zakaj se vznemirjaš, mesto da si vedra i vesela? Ti dobro znaš, da jaz

sam dušo pripravim, prle kak jo obiščem. Gostokrat mi je milejša goreča žela, i toplo hrepenenje, ki jo v njoj najdem, kak vnogo reči i čüstev. Ne gojiš li mogoče že duže časa iskreno želo, da pobožno moliš, da vüžges v svojem srci štero iskrico ljübezni, i da me kem bole vredno sprejmeš? Znaj, ravno to želem dnes od tebe; i nikaj drugo! Popolnoma sam zadovolen, kda te vidim takšo. Iskreno prizadevanje, sveto hrepenenje mata to moč, da iz mojih rok vneseta posebne milosti, — milosti štere v navadnoj molitvi skraćujem. Pomiri se teda! V tom pogledi je tvoje prečiščavanje popolnoma dobro i vredno!

Pomisli! za tebe je poniznost dosta bole potrebna kak zbranost. Če nemaš poniznosti, ostanejo tvoja prečiščavanja nerodovitna . . . Dopüstim ti, da se ti düh bori z raztresenostjov, a srce ti pa napunim z dühovnov süšov, da te s tem ponizavam . . . jasno ti ščem pokazati, da sam po sebi nesi nikaj. Tak ne boš več mislo, da si bolši od drugih . . . da si že mogoče prece napredüvao v dühovnom življenji, ali pa da že maš v svojoj vlasti svoje srce i svoj düh. Mislo si že mogoče, da so ti drugi jako nevoščeni no zdaj spoznavaš, da te zamorejo jedino obžalüvati. Si li črstvo prepričan, da si nevolno zemelsko dete . . . nesposobno da moliš, šče menje pa da me ljübiš . . .

Ali se lahko za najnepopolnejšo dušo držiš? Tak?! . . . Potem se pomiri! Jezerokrat te raj vidim osramočenoga pred mojini nogami nego kak če bi mi kak Serafin spevao gorečo hvalo.

Zaistino potrebno je, da si srečen i zadovolen, da zamoreš požalüvati vnoge grehe svoje gizdosti s poniznostjov, ki jo čütiš pri svojih prečiščavanjih! Kak si visiko zdigavao glavo? kak si bio gizdavoga düha! . . . Ali tü . . . pred menov . . . z menov združien . . . ti spoznavaš što si i ka ti ide.

Tvoje srce je süho, ne dobiva niti kaplice sladkosti . . . v prečiščavanjaj ne najdeš zadovoljnosti, bi skoro lahko pravo, da so ti dugočasna . . . To je dobro i koristno za tebe! Tak dobivaš svojo zasluženo kaštigo! Prle si mislo samo na to, kak zadovoliš svoje srce, zdaj dopüščam, da trpiš za svoje grehe.

Se li šče spominaš, kak sam te pogosto proso, da mi podariš svoje srce? Šteo sam, naj bo ono popolnoma moje. No ti si je raj pridržao za stvorenja. Vse te je privlačüvalo, samo do svojega Zveličitela si bio ravnodüšen! Lepa reč, mili pogled, ljübezniva usluga je bila zmožna, da pridobi tvojo naklonjenost. Zvünešnje sprejete vtise si povekšavao i povnožavao s svojov domišlijov; podavao si se občütlivosti, ki ti je slabila düha, a vse svete euharistične radosti so se ti zdele netečne. Mesto, da žalüješ zdajšnje razpoloženje, mi za to tem bole bodi zahvalen, da sem zadovoljen s takšov pokorov. Vsakojački si si zasläžo nekaj popolnoma drugoga.

Ti si nevoščeni nekim düšam, štere v mojih svestvaj vživajo vse slasti nebeske. Ali ti pomišlaš, da one prihajajo k meni s čistimi srci, ali pa bar s srci, olepšanimi z vnogetnov potrtostjov i pokorov. Ti nasprotno, kde je tvoja krstna nedužnost? . . . Kde je tvoje popolno požalüvanje za vse tvoje grehe? . . . Neje li zato prav, da nekaj trpiš, da očistiš svojo dušo? . . . Da, jaz bi pa vendar tak rad v tvojem srci prebivao!

Pa če ne bi v svojem življenju nikoga ljübo pred menov i če ne bi bilo potrebno s tov süšov düše svoje požalüvati svoje grehe, bi ta süša bila vendar izvrstno sredstvo, da te z menov kem tesnej združü. —

Mogoče sčë nikdar nesi prav prerazmo veliko skrivnost moje ljübezni . . . Zato čüj: kak jaz štero düšo posebno vzljübig, jo zovem v v mračno senco Getsemana, da sküпно z menov vred trpi strah i žalost. Nesam li tak včino s tremi mojimi ljübljenci — s tremi odebranimi apoštoli . . . Glej, tebe bole ljübig, kak vse ostale! Ovo, to ti je vzrok tvoje dühovne sühoče, žalosti i potrtosti . . . Kaj se resan nemoreš s svojim Zveličitelom nešterno minoto müditi na Oljskoj gori, ž njim trpeti . . . i komaj potem vživati slasti? . . . Ka, ti je to odveč? . . . Bi mi li mogeo to vskratiti? . . . ali je tvoja ljübezen v tom, da iščeš sladko tolažbo? — „Prava ljübezen se sküša v minotaj bolečin i žalosti!“ — I takša minota je ovo zdaj trknola za tebe! Misli na to! —

Ti znaš, koliko jaz mam zatrpeti v mojem svestvi ljübezni. Le razmi, da je veliko število düš, štere mi oslajšajo euharistično življenje, ali je neprispodobno vekše število tistih düš, ki mi je z žalitvami, nezahvalnostjov grenijo. Tü v svetom tabernakli sam najšeo novo Kalvarijo, — Kalvarijo brez meje . . . Ali ti je mogoče od več, kda te zovem, da v temnoj noči sprevodiš z menov nešterno minoto na Oljskoj gori? . . . da nešterno minotico visiš z menov na križi? . . . da nosiš rano v srci? . . . da smrtno moko bar nekoliko deliš z menov? . . . Veri mi, tak süha prečiščavanja, prečiščavanja brez tolažbe so končno sčë najbolša, ar so ona popolnejše i veledüšnejše sodeležna moje bridke moke i smüti. Odgovori mi zdaj, šteri od naj dva ma vekšo pravico, da je potolažen, ti ali jaz?

Ka misliš, si zdaj ti kaj mirnejši? malo bole vdani? ali pa ti neje zadosta to, ka sam ti dozdam povedao? . . . Tedal Bodi batriven! Zdam mam tvoje srce i je nikdar več ne bom ostavo, — jaz ostanem pri tebi. Mogoče bom te prek dneva vido jokati . . . vendar, tolaži se, za tvojo voljo bom vküп pobirao tvoje skuze i vračunao je bom za nebo. Ti boš vzdihavao i se nevolivao pri svojih žmetnih poslaj i pri dužnosti svojega pozvanja . . . a jaz bom te vzdihaje i to nevolivanje sprejemao kak velike dokaze tvoje ljübezni. Na minote ti bo mogoče srce obdala smrtna moka . . . bodi miren, jaz bom ti te vlevao v nje življenje milosti. Ti boš sčë gostej mislo i se boš bojao, neso li tvoja prečiščavanja bila nevredna . . . ali jaz te zdaj zagotavljam, da so bila dobra.

A zütra? . . . da zütra? . . . Zütra pridi pali mirno k prečiščavanji. Pripravi se, kak si se navčo, i te se nikaj ne boj! Vse raztresenosti, vse süše, štere neso radovoljne, me ne bodo nikdar odvrnole, da ne bi prišeo v tvoje srce, da te ne bi ljübo, da ti ne bi prineso svoj blagoslov, da te z milostjov ne bi obsipao i da ne bi bio srečen, da ostanem združën stebov! Zato vživaj tüdi ti svojo srečo! . . .

A zdaj idi veselo na svoje delo, vrši vse svoje dužnosti . . . ali pri tom pomišlaj, da te moje srce za zütra čaka!

Iz knjižice „Vječno svijetlo“ — poslovenio: BOGOSLAV.

„O sveta Marija, obramba grešnikov, k tebi pribežim, ne spozabi se z mene gda bom meo slednjo vojsko, te mi pokaži nad telom i düšov mov tvoje oblasti, da po tvojoj smiljenosti se mi zbrüšejo vse moje hüdobije i se ne zbrüšem iz knjige življenja“ (Prec. Man.).

Mesec sv. Jožefa.

Posvetimo celi marc, vsaki den toga meseca na čast sv. Jožefi. Kak majo nebeska tela svoje sprevodnike, tak majo tudi bože skrivnosti. Najveksa boža skrivnost je pa včlovečenje božega Sinu, ka 25. marca obhajamo. To skrivnost sprevaja sv. Jozef, ki je bio zvoljen za namestnika nebeskoga Oče k njegovomi Sini za krušnoga očo i toga Nevtepenoj Materi za deviškoga moža. Ta velika skrivnost meseca marca vleče za sebov peršono sv. Jožefa, nas vse pa k njemi napoti, ka bi po njem prišli k Mariji i k Jezuši. Sred meseca je njegov god. Pred njegovim godom ga zato častimo, ka bi k njemi prišli, po njegovom godi pa, da bi pri njem ostali v službi Marijinoj za Jezuša. Zato ga častimo vsaki den.

Leta 1889. aug. 15. so blagoga spomina sv. Oča Leon XIII. izdali okrožnico, v šteroj slavijo velike jakosti sv. Jožefa i celi krščanski svet pozivljejo, naj ga časti, posebno naj njemi posveti celi mesec marc.

Mesec marc je začetek življenja v naravi.

Ta je dozday spala. Sunca neje bilo i čeravno je prisijalo, bilo je medlo, brez moči. Do rožic segnoti je ne moglo, ka bi je zdramilo z sna. Grla ftičkov segreti ne moglo na pesem. Zemlje odete v snežni i zmržnjeni plašč razdeti ne moglo, ka bi nam pokazala smeječi obraz i nas povabila na svoje krilo na počitek i nam poniudila razni sad svojega tela, da ga vživamo.

Spremeno je pa vse to mesec marc. Sunce je prišlo bliže, segreva toplej, razdeva zemljo i jo pomali drami na novo življenje, na sprotoletje. Istina, zima se še bori ž njim, mrzli vetrovje, njeni goslarje, včasi predugo igrajo, ali henjati moro i druge pomoči neje za nje, kak zbežati i se skriti.

Svetoga Jožefa življenje nam kaže nekaj spodobnoga. Gda se je zaročo z Devicov iz Nazareta, je bila trda, strašna zima na človečih dūšah. Greh je vse obrtdo. Življenja milošče ne nikdi. Ali kak je zasijalo sunce 25. marca v njegovo dūšo, kak je zvedo od Angela, ka je ono, Mariji poprijeto, od svetoga Dūha, tak se je začela tema dūš odganjati, tak se je začeo led grehov topiti, rožice jakosti so se pa začele buditī. Najlepšo lelijo, prečisto Dev. Marijo, je Bog v njegov zakonski ograd posado. Najslajši sad nebe i zemlje, božega Sinu v človečoj podobi, je on dobo v vzgojo. I pazo je na oba, i gojio je obā i odgojio je oba. Sad e dozoro na križi, lelija pa precvela pod tem. Na Veliki petek popoldnevi ob treh je bilo. Te smo bili rešeni večnoga pogūbljenja. Te so se nam odprla vrata večnoga blaženstva. Marca je to bilo.

Bodimo čistoga srca! Iv. Orel-Krog.

Blaženi so čistoga srca,
ar bodo Boga gledali.

Nevarno je gučati od nečistoga greha. Včasih se pove preveč, včasih premalo. Ali človek vidi, kak daleč mladina zablodi ravno v to stvar, zarazmi, ka trebe tudi od toga gučati. Ka bi pa dosegnoli s tem, čiči bi od toga greha nikdar nej gučali? Ali bode mladina zato bole čista i sramežljiva? Ali mislite, ka čiči na njivo nikaj ne posejate, ka nikaj ne zraste? O pač! Na njivi bo vseedno rastlo, ali rasteo bo pleveo. Čiči pa ščete pšenico žeti, morete tudi pšenico sejati. Nečistnik je kak norc, šteri mlati z nožom okoli sebe. Takši nož — nečistost — njemi moremo vzeti, ka drugih ne rani. O Nevtepena D. Marija, v tvojem Marijinom listi bomo od toga premišlavali, zato se vupamo, ka boš Ti vodila naše misli i reči, ka vse v pravoj formi povejmo.

Sveto pismo pravi, ka je nečistost ogenj, šteri žre do pogublenja. Nečistost je najhtjše orožje hūdobnoga dūha i to že, čiči mammo samo nečiste misli i žele. Že *prostovolne* nečiste misli i žele so smrtni greh. Človek se zgrozi, če pride med malo slabšo mladino. Iz njenih vūst ide nečista reč za rečjov. Ali ste že kda pomislili, kak ponižuje nečisti greh celoga človeka dūšo i telo? Te greh zamaže našo pamet, volo, oči, vūja, jezik, — z ednov rečjov celo telo i ka je še več, tudi celo dūšo. I človek je stvar boža. Naša dūša je hči Boga, sestra Jezusa Kristuša. Ali naj naš Stvoriteo merno gleda, kak se njegova podoba klači v najbolje grdo blato? Ne, to je ne mogoče. S srdom se obrne od nas i nam zapreti s svojov pravičnov sodbov. Apoštol Pavel pravi, ka smo mi cerkev boža i ka sv. Dūh v nas prebiva. Ali sme biti kda cerkve boža oskrunjena? Če oskrunimo cerkev, oskrunimo Boga. Vsakšega obide nekši strah, čiči čūje, ka je kakši ropar vdoro v cerkev, odneso svete posode ali čiči je te posode oplūvao, zamazo ali celo vrgo v blato. I človek, šteri slūži nečistomi grehi, zamaže i poklači v blato ešče bole sveto posodo svojega tela. O groza! — Nečisti greh zgrabi človeka, šteri se njemi vda, z velkov silov. Grešno spolno nagnenje je kak trno deroča voda, štera se zaganja z valovi v vse, ka dosegne. Te greh je kak pečina, štera leti dol po visikom bregi. Leti vsikdar z vekšov silov i nišče je več ne zadrži. Sv. Alfonz pravi, ka je človek, šteri je vdani nečistomi grehi, takši, kak tisti ftiči, šteri se dajo raj zaklati, kak bi se pa ločili od najdene mrhovine. Že teli nečisti greh strašno škodi. Človeče moči spešajo, zdravje se poslabša i nastopi prerana smrt. I po smrti? Sveto pismo pravi, ka je nečistnik hūdoben i ka se ga bodo polastili črvovje i gniloba. Nečisti greh naredi dosta samomorov, ubojov i vmorov. Detomori so tudi ne redki. Nečistnik je kak črvivi sad, kak drevo, šteroga so gosance objele. Nečistnik ide za svojim grehom kak jūnec, šteroga ženejo v mesnico. Ne ve, kama ide i da skoro pride smrt i njemi vstavi srce. Nečistnik grdo greši, se strašno zamaže pred Bogom. Pride smrt i Bog bode ostro a pravično sodo. Ka pa, čiči pride smrt nanagloma? Čiči te zadūši že v grehi i znabiti pri grehi samom? Trpljenje v pekli bo večno, a naše vživanje je trnok kratko. Večnoga ognja se hojmo. Ali čūjete glas: „Vstanite mrtvi i pridite k sodbi“ i „prokleti idite v dno peklenskoga ngnja!“ Jeli, ka je nespametno slūžiti teli,

štero de gvušno ednok hrana črvom. Znabiti pride že skoro čas, ka de naše telo ležalo v trügi mrtvo i mrzlo. Za edno ali dve leti ostane v grobi le par čunt. Sv. Alfonz pravi, ka je od 100 pogüblenih 98 takših, šteri so prišli v pekeo zavolo nečistoga greha. — Žalostno je v družini, v šteroj žive kakši nečistnik. Bridko je, či dobra mati ponoči pretaka skuze zavolo razvüzdane hčeri, ali či oča preklinja svojega nepokornoga sina. Pa sad ne spadne daleč od dreva. Ljubljanski škof pišejo, ka je čistost poseben znak svetosti i ka brez čistoga srca nega prijateljstva z Bogom. Sveti Pavel pravi, ka ne bi smeli nečistoga greha napraviti, či bi nam to pravo sam angeo, zato ka bi bio takši angeo prekleti. Ka je Kristuš včio i on po njem, niti angeo ne more spremeniti, pravi najmre on.

Bodimo čistoga srca. Stariši vi bodete davali odgovor za vašo deco. Najvekša nevarnost za nje je pa nečisti greh. Zato morete čuvati svoje hčere i sinove tüdi pred tem grehom. Tüdi šesto i deveto zapoved je dao tisti Bog, kak vse druge zapovedi. Obrnite se v tom za pomoč k Nevtepenoj i vaši trüdi do rodili stoteren sad.

Mladenci i mladenke! Iščite si moči proti nečistosti v svetih svestvaj. Bojte se nečistoga greha i to že v misli i želaj, kak hüdobni düh blagoslovljene vode. Težko je čisti, šteri ne sprejema svetoga prečiščavanja večkrat. V tabernakli pri Jezusu je vaša moč i vüpanje Pojdite k Jezusu i molite, molite. V skušnjavaj pribežite pod plašč Marijin i jo prosite: O Nevtepena Devica, moja Mati, glej tvoje dete je v nevarnosti, zato Te prosi tvoje materinske pomoči. Z zavüpanjom se obrnite k njoj i sv. Jožefi, njeva vas bodeta obranila vseh spadajov v nečistost.

Ka bodete vidli, kak se trbe toga greha bojati, vam povem par peld.

Sv. Evfrazijo je napadno eden soldak. Kda je vidla, ka nemre rešiti svoje čistosti, si zmislil nekaj i pravi: Či me püstiš nedužno, ti nekaj dam, ka boš nepremagliv. Či se namažeš s tov tekočinov (njemi pokaže), ti nieden meč nemre škoditi. Sama si nato namaže šinjek i pravi soldaki, naj vdari z ostrim mečom po šinjeki. Soldak včini i deviška glava je odletela. Tak je rešila svojo čistost.

Sv. Nicetasa so zvezali i ga dali nesramnim ženskam, ka ne bi mogo braniti nedužnosti. V sili si je odgrizo jezik i to plüno s krvjov vred nesramnicam v obraz.

Petdvajsetletno devico Pelagijo so doma napadnoli soldaki. Prosi je dovoljenja, ka sme iti v drugo hižo, kje se lepo obleče. Resan se obleče pa ide na streho i se vrže dol i čista düša je zletela v nebesa.

K dovici sv. Ivani Šantalskoj so hodili vogledniki. Ona pa je obljúbila Bogi čisto življenje. Srce je pa pač mela kak vsaki človek i že se je bojala, ka de srce močnejše kak vola i da kákšemi vogledniki privoli v zakon. Da to prepreči se neki večer zaklene v svojo hižo i dugo molí pa joče, nato pa vstane, vzeme šilo, ga ožari v ognji i si vžge na prsaj, tam kak je srce, ime „Jezuš“ globoko v meso, i tak svoje srce zapečati pred vsakšov drugov lübeznostjov. Vzeme nato pero, namoči je v svojoj krvi i napiše obljübo popune čistosti za Jezuša zaročnika.

„O sveta Marija, tolažnica potrhtih“ iskao sem tolažitela za moju smrtno vüro, a nesam ga najšeo, tolažnika, ki bi me pomirio s tvojim sinom, zvün tebe, ki te tvoj Sin z tem počasti, ka ti niedne prošnje ne odpove. Gda se bo zato moja düša sagala; gda jo bo groza obhajala, gda se bo žalostila zavolo smrtnih bolečin, te me potolaži z sadom tvoje utrobe“. (Prec. Man.)

V zadoščenje Žalostnoj Materi.

O kako sem zapuščena
V morji bridkih bolečin,
pridi Mater potolažit
verna hči, ljubeči sin!

Preveč čütim vsaki den, da mi nezahvalna deca prebada srce z novimi meči, šteri so ostrejši i grozovitnejši od onih, ki so me ranili pod križom. Ona deca, za štero je moj krotki Jezuš svojo dragoceno krv prelejal i jaz teliko skuz pretočila, križajo s svojimi grehi mojega Sina i trgajo mojo materno srce.

Z žalostnim srcem se obračam do tebe, drago dete, ne püsti me osamljeno jokati, kak to delajo nezahvalniki, nego me sprevajaj v mojoj bolečini verno pod križ, darüj mi skuzo sočütja, misli večkrat name i poglej, dete, če je kje bolečina mojoj ednaka.

Napravi konec mojoj moki,
Objočü mojo bolečino!

Slüžabnik. Globoko genjen zavolo tvojih tožb i pravičnih vočimetanj, da si zapuščena od dece v bolečini, Ti obljbim, o Kraljica mantrnikov, da nikdar ne bom pozabo s tebov sočüstvüvati i ti davati zadoščenja.

Naj zato prenehajo tvoje tožbe i vočimetanja ar, čeravno bi bio zdaj največši nezahvalnik, Ti odsehmaso ščem zadostüvati tüdi za tiste, ki se Te neščejo spominati. Da, Žalostna Mati, postao sam Tvoj veren sprevodnik i večkrat idem z Tebov na goro Kalvarijo, jokao bom s Tebov pod križom, tolažo Tvojo bolečino i Ti bom tovariš v Tvojoj zapuščenosti. V Tvojoj grenkih vüraj Ti bom delao veselje. Ja, tak naj bo, o prežalostna Devica! Ti pa, o sladka i ljübezniva Mati, vüпам, da ne boš zavrgla toga maloga, prostovolnoga darü, ki Ti ga darüje v teh dnevaj Tvoje nevredno dete, ki pa je napunjeno s sočütjom i ljubavov do Tebe.

O Žalostna Mati, s svojov pomočjov pevnoži vsaki den mojo gorečo želo, da Ti darüjem najbole raho sočütje i krepü jo, da ostane stanovitna i trdna. Tak se vüпам, da se bodo na mojo smrtno vüro tüdi nad menov spunile obljbübe, štere je Tvoj Sin i moj Odrešenik dao tistim, ki so smilenoga srca, ki bodo s skuzami sočütja celili njegove rane i čntili bolečino i bridkost Tvojo.

Napravo bom konec tvojoj moki,
Objokavao bom tvojo bolečino.

(Ta pobožnost se priporoča za Žalosten Petek, to je za god Marijine Sedmere žalosti zdaj v velkom posti i tüdi za onoga meseca septembra, za Veliki petek i Veliko soboto i za velki post poprek.)

Marija naj žive! Naj žive v našoj düši po vročoj dečinskoj ljubavi, štera smrtnoga greha ne more poznati!

„O sveta Marija, zemlja blagoslovljena, iz štere je zišeo sad zvoljenih, i vino, ki rodi devojke, pravi sto tistoga pokladnoga krüha, šteri je z nebe prišo i šteri ma v sebi vso radost i sladkost Bori se za mene, da se okrepiм s tem zveličavnim krühom, gda me moči zapüstijo, da po njegovoj moči hodim tam, kde Blaženi več ne gladüjejo, niti je ne muči nevola“ (Prec. Man.)

Rože sv. Jezušekove Terezike.

Pri deci v misijonih.

V zadnjem betegi je Mala Terezija rada prebirala časopis, ki je pisao o širjenji vere. 25. junija je pokazala M. Agnezi odlomek iz misijonskoga lista, v šterom stoji, da se je krščenomi deteti prikazala belo oblečena svetnica. Te je pravila: „Sledkar bom tudi jaz hodila okoli krščenih detet.“

P. Spickar, S. pripovedavle dogodek, ki potrjuje vernost i istino reči sv. Terezike.

„Nedavno so ednoga naših očov v misijonih ledene Alaske pozvali k deteti, ki je vmiralo. Prle, kak pride misijonar ta, je bilo dete na žalost že mrtvo. Po nevednosti so ga nej krstili. Misijonar poklekne i jokajoč prosi sv. Malo Terezijo pomoči. V tom hipi odpre dete oči. Misijonar ga krsti. Od tedaj je bilo dete rešeno na duši i na teli.“

Messenger, 1925.

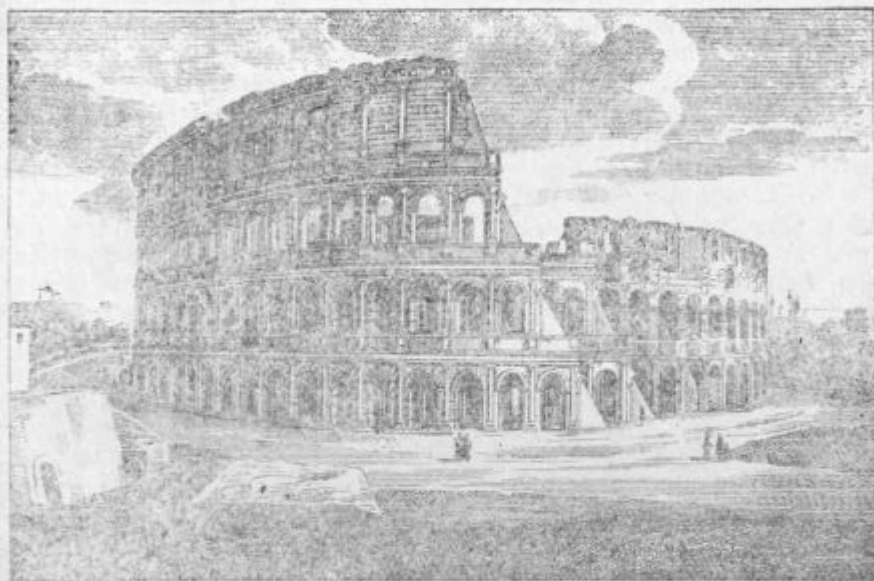
*
* *

Zavüpanje v betegi — zahvalnost po ozdravljenji. Poročilo gospe A. K., Ljubljana, Karmeli na Seli.

Podpisana izjavlam v čest i zahvalo sv. Maloj Tereziji naslednje :

Letos sam na smrt betežna prišla v Leonišče, gde sam prestanola težko operacijo (gor rezanje). Pridržišla se je še plüčnica. Vročina je bila vözreda visika. Vživati sam nej mogla nikaj, niti vode nej, ar je bio žalodec jako oslablen. Mogli so me umetno hraniti. Nad 2 meseca je trpelo obüпно stanje. V veliko žalost mojega moža, so zdravniki zgübili vse vüpanje. Tüdi častite sestre so mi davale komaj še par dni. Jaz pa sam neomagano zavüpala v sv. Malo Terezijo. Že prle sam štela njen življenjepis i -od tedaj mi je bila nebeska prijateljica. Z dobrov preč. sestrov Silverijov sve opravljali več devetdnevnic v moj namen. Nekšega dnevä mi sestra dvornica prinese tej, skühan iz lističov blagoslovenih rož sv. Male Terezije. Spila sam ga, — i glej, — to je bilo prvo, ka sam po dugih tjednaj

obdržala v sebi. Vö metanje se od tedaj nej več ponovilo. Tisto noč sam v senjah vidila sv. Malo Terezijo. Nepopisno lepa je bila i nebesko se mi je smejala. Kda sam jo presrečna štela nagučati i jo prositi, naj me ozdravi, je preminola. Te sam se zbüdila. Včasi sam pozvonila i zakričala sestri: „Malo Cvetko sam vidila, — jaz sam zdrava, jaz sam zdrava!“ Zajtra sam štela stanoti, tak močno sam se čütila, če ravno sam dva meseca sploj ležala, a stanoti so mi nej dovolili, misleč, da preveč cenim svoje moči. Zdravnik je začüdeno gledao i si hipnoga zbošanja nej znao razložiti. Brez vrastva je preminola plüčnica. Kda sam le silila i silila, da bi stanola, so mi dovolili. Hodila sam brez podpore, tak da nigdar ne bi bila betežna. Za tjeden dni, kda so se dodobra prepričali, da sam popunoma zdrava, sam odišla domo. Zdaj sam močna i krepka. Več mesecov je že toga, a zdrava sam ešče izda i opravlam vse domače delo sama, ar

Kolosej v Rimi. To je bilo velikansko rimsko okroglasto poslopje, v šterom so z zverinami mučili kristjane. Sredi koloseja je od nekda bio postavljen velki križ. Brezbožni Italjani so ga v prejšnjem stoletji odstranili, pred nekaj leti so ga pa opet nazaj postavili.

nemam slüžečke dekle. Istino mojega ozdravljenja svedočijo vse častite sestre vsmiljenke v Leonišči, ki so mele z menov opraviti.

Ka zdravniška pomoč ne zmore, to je Bogi lahko. Moje ozdravljenje je delo sv. Terezike. V betegi sam zavüпно mislila nanjo, — tüdi v zdravji ohranim globoko zahvalnost.

V Ljubljani, 1926.

A. K.

Jezuš pred Herodom.

Od Pilata so Jezuša pejali k Herodi, ki je bio krao Galileje. To je bila razdalja kakših šeststo stopajov. Iz edne strani varaša v nasprotno

stran skoz varaša po glavnih vulicaj prenapunjenimi z ljudstvom, ki je prišlo vseh strani v Jeružalem na vüzemske svetke, so pelali Jezusa k Herodi.

Kda je Herod dobo poročilo, da njemi Jezusa pripelajo, se je razveselilo, kajti želo ga je viditi. Čuo je že dosta gučati o Njem i o Njegovih čudaj i zato se je že naprej veselilo misleč, da bo končno zdaj vendar meo priliko, da vidi bar edno Jezusovo čüdo ; ali jako se je vkano.

Herod je bio človek, popolnoma posvetnoga düha. Jedina njegova skrb je bila ta, da povoli ide svojim teli. Vdao se je popolnoma svojim strastem, vživanji, posebno nečistosti. V velikom sijaji, raskoši, z neprestanov muzikov i plesom združeni zabavami so njemi tekli dnevi. Vživao je vse prijetnosti toga sveta.

Kda so Jezusa postavili pred Njega, se je dostojanstveno vzdigno na svojem prestoli i je z nasmeškom stopo proti Jezusi, kazavši svojo lažljivo dobrovoljnost do Jezusa. Začne Jezusa spitavati edno i drugo, ali Jezus njemi ne odgovarja. Herod se najde v nepriliki i začne z drugim

Genezareško jezero, štero dostakrat omeni sv. evangeli. Tü se je prikazao Jezus po svojem vstajenji apoštolom i postavio Petra za vrhovnoga pastira svoje črede.

glasom Jezusa spitavati. Jezus pa nadale muči i ga niti ne pogledne. Herod se čüti za razžaljenoga i osramočenoga i proglašio Jezusa za norca ; da ga obleči v dugo belo obleko, da na te način obrne vso pazljivost prijatelov i služabnikov svojega dvora na Jezusa i da na Njega strosi svojo sramoto.

Jezus i Herod, dva vladara stojita eden pred drugim. Oba nosita kraljevsko čast, pa vendar kak velika je razlika med njima.

Herod, krao zemelski je skrmlen, je punoga erdečega obraza : v najfinejšoj svilenoj, s zlatim krajnikom okrašenoj obleki, pun gizdavoga dostojanstva i ponosa sedi na svoem visokom, bliščečem prestoli. Njegova glava je ovenčana z lovrovim vencem, na rokaj ma zlate prstane —

Jezuš, krao nebeski je pa bledoga, sühoga obraza. Na glavi ma trnavo krono, vzpod štere se cedi rdeča krv na prepadnjeno lice. Oblečen je v zasramüvalno i zasmehüvalno obleko, opasan s vajatjov, roke ma zvezane. noge prašnate, ranjene i krvave, na njih priproste sandale. Tak s povešenimi očmi stoji pred Herodom i na vnoga pitanja njemi niti reči ne odgovori. Anasi, Kajfaši i Pilati je odgovarjao, Herodi pa nešče. Zakaj ne? Zato, ar Herod za voljo svojega razvüzdanoga, nečistoga življenja neje bio vreden, da Jezuš svoja vüsta odpre pred njim.

Prestavo : BOGOSLAV.

Od „Doma sv. Frančiška“.

Skrb za sirote. Lani, na god Kristuša Kralja smo prevzeli skrb za sirote. Odločili smo se, da njim po mogočnosti bomo pomagali. Prvo pomoč, ki smo jo taki tisti den ponüdili, smo že objavili. Zdaj povemo več. Sestre v D. Lendavi so na prošnjo odbora poklonile siroti Spingle-rovoj v D. Lendavi obleko i črevlje, Kramperger Evi, siroti iz Čentibe pa dajo vsako nedeljo jesti.

Odbor je dobo prošnjo od 23 familij z Goričkoga, ka glad trpijo. Poskrbo njim je prvo pomoč s tem, ka je sproso od občine Črensovci 230 Din., od posojilnice v Črensovcih pa 500 Din. podpore i je te dar poslao Faflik Franci, pleb. k sv. Bedeniki, ka küpijo živež tem sirotam, Odbor je objavo tüdi poziv na občine v Novinaj, naj do konca jula da vsaka hiša, štera lahko to včini, mesečno en dinar odbori za gladüjoče i je proso podporo tüdi od Rdečega križa za te. Gladnim v sebestjanskoj fari je naročo meter krühove mele.

Novi črepi. Kmečka posojilnica v Soboti je küpila en črep, darüvala je 650 Din. Levašič Kata je nabrala v siromašnih lendavskih goricaj drügoga, sestre na Golniki tretjoga, štrtoga pa več raznih darovnikov. Mamo tak novih štiri, sküпно 109. Potrebüjemo jih sküпно 800, tak ešče 691. Cena ednoga je 650 Din ali 12 dolarov. Črepe küpijo dobrotniki Slov. Krajine i države SHS.

Novi kamen. 65. kamen je küpila Horvat Marija iz Clevelanda. Darüvala je za njega 810 Din. Potrebüjemo sküпно 800 kamnov, tak ešče 735. Kamle küpijo Amerikanci i vsi, ki prek mej naše države dobro slüžijo. Cena ednoga je 12 dolarov, ali 650 dinarov.

Lepi zgled. Levašič Kata je mela batrivnost, pa je na lendavskom senji nabrala 34 Din za sirote.

Smiljenost povsod najde priliko, ka pomaga. Kotrige posojilnice črensovske, kda so svoje nagrade dobile, so 240 Din poklonile na Dom.

Diplome so si zaslüžili. Litrop Štefan, b. oblastni poslanec i župan z Türnišč i Plej Jožef, tajnik posojilnice v Črensovcih, Čačić Jožef, črensovski pleb. Vsaki je darüvao 100 Din; g. plebanoš celo že drügič teliko.

Občine so verne pri plačüvanji. Sr. Bistrica, Trnje, Črensovci, D. Bistrica so svoje božične dare zročile na Dom.

Vsem darovnikom se toplo zahvali i milo prosi vse dobre düše za sirote en mali dar

Odbor

za zidanje sirotišnice „Dom sv. Frančiška“
v Črensovcih.

Dečici par zgledov.

Japonska deca.

Lepa mrtvečka obleka. Za časa preganjanja krščnikov je mati troje dece šivala krasno obleko za sebe. Med šivanjem pride k njej šestletna deklica i jo pita, za koga i v kakši namen je določena ta lepa obleka. Mati je odgovorila, ka je ta obleka za njo i za tisti den, kda bo križana. Ti krščniki so najmre držali tisti den, šteroga bi smeli za svojo vero smrt pretrpeti, za največši svetek svojega življenja. Pa to po vsoj pravici, kajti té den je delavni čas mino za nje i začnola se je v nebi večna nedela.

Deklička se je že preei razmila v tom pogledi; zato je pa prosila mamiko, naj njej túdi napravi edno takšo obleko za takši den. Mati njoj je odgovorila, ka dve takšivi ma že gotovivi, edno za njo, drúgo za njenega mlajšega bračeka. — Kak je deuce te odgovor dobilo, je postalo jako veselo; edno jo je pa li žalostilo, najmre to, zakaj je mati za tretje dete, za starejšega brata ne naredila svetešnje obleke. S temi mislimi odhaja i poišče starejšega brata pa njemi pravi: „Ti, za tebe je mati ne zašila lepe obleke. Ali prosim te, če bomo mi križani, tebe pa pústijo pri življenji, pazi, ka od Jezusa Kristuša ne odpadneš“. (F. Hattler S. I.: Rože z kat. deč. ograda.)

Življenjepís Chambon Marije Marte, laične sestre reda Marijinoga obiskavanja.

V.

Sodba cerkvenih predstojnikov.

Prednica i voditeljica novink te zvoljene dúše sta ne šteli biti samivi odgovorni za te zvnredne reči. Sprošile sta zato za mišljenje cerkvenih predstojnikov, posebno pa za mišljenje kanonika Merciera, ki so bili jako vučeni i jako pobožen dúhovnik i zednim generalni vikar i ravnateo samostana; za mišljenje oče Ambruša, ki so bili provincial savoyske kapucinske province i podkovani v znanosti pa vtrjeni v jakosti; i nazadnje za mišljenje kanonika Bouwiera, ki so bili hišni dúhovni paster reda i od koga svetosti i znanosti glas je prestopo i meje naše province.

Preiskava je bila resna i popolna. Trije preiskúvalci so se zjedinili v tom, ka je pot, po šteroj sestra Marija Marta hodi, božega značaja. Svetúvali so njima, naj vse zapišeta; z drúge strani pa, ar so bili tak

modri, kak presvetljeni, so sklenili, naj vse te reči njevi pokrijete z plaščom mučanja tak dugo, dokeč je ne bo sam dober Bog razglaslo.

To je bio zrok, zakaj neso zvedile redovne kotrige, kak velike milošče dobivajo po ednoj svojoj kotrigi — štera, po človeče povedano — je bila mogoče najmenje sposobna za njihovo sprejemanje. To je bio tudi zrok, ka je častita mati Revel Terezija Eugenija cerkvenih predstojnikov sklep za zapoved mela i je den za dnevom z napetov točnostjov zapisavala ponizna poročila laične sestre, šteroj je naš Gospod tudi zapovedao, da pred prednicov ne sme nikaj skriti. Pri tom zapisivanji je prednica pazko mela ešče na néke falinge, štere so se zavolo nevednosti ali slaboga spomina mogle pripetiti.

Častite matere Revel Terezije Eugenije poročila, ki je bila vredna zavüpnica nebeskih darov, se etak začnejo glasiti: „V navzočnosti Boga i svojih svetih ustanovitelov z pokorščine priobčimo kak najbolje natenkoma tisto, od koj mislimo, da je prišlo z nebes i je po potrebnoj ljubavi Jezušovoga Srca дано za osrečitev kotrig našega samostana i za zveličanje duš. Tak se vidi, ka si je Gospod šteo zmed naše skromne redovne družine odebrati tisto zvoljeno dušo, ki bo pozvana, da v našem stoletji ponovi častenje ran našega Gospoda Jezusa Kristuša. Naša ponizna laična sestra, Csambon Marija Marta sestra je bila tista, štero je Zveličiteo obdarüvao s svojov vidnov navzočnostjov. Den za dnevom njoj pokazüje svoje svete rane, naj vrednost teh vsaki hip obrača za namene Materecerkve, za povrnjenje grešnikov, za potrebčine našega zavoda, posebno za lejšanje trpljenja dušicam v purgatoriumi. Jezuš jo takrekoč za svojo igračo i za aldov svojega božega dopadenja postavi . . . Me pa vsaki hip čütimo, kak močno vplivajo te molitve na bože srce“.

Ka bomo sledkar navajali, bo vzeto vse iz zapisnika častite matere Revel Tererezije Eugenije (Dale).

CERKVENI-GLAS!

J. KONTLER

Vertovje i stariše, židov vam dava lepi navuk. V Črensovcih prek cerkve je židovska krčma. Ma jo Bauer Šamuel. Igre ne drži, bitja v njej ne, kak v drugih krčmaj. Ma dve služekivi dekli, katoličanki. Tema je židov naročo Marijin List, ga plačao i njima je tudi že spravo obečano Marijino podobo. Zakaj to tü omenjamo? Kelko bogatih starišov i gospodarov katoličanov je, ki svojoj dece i držine ne voščijo dati deset Din. za M. List. Ta malenkost se njim mili, po šteroj bi se deca i držina poprijaji dobri navuki, bi mesto tepešije ostajali doma, bili bi trezni, čisti, po-

šteni, delavni. Gda pa trbe plačati za nezakonskim detetom, ali zavolo bitja, ali gda trbe pri bogatom povi krūh kŭpivati, ar so ga domači tovajje po krčmaj ta raznesli, ali težake drago plačŭvati, ar zavolo nočne tepešije nastople zamŭda pri deli — te nega zgovora. Te srd i preklinjanje šče tisto popraviti, ka se je zavolo dobrega čtenja zamŭdilo i pokvarilo. Pa kesno je. Vse globše se pogražajo te nesrečne hiše, dokeč se ne pogrozijo.

Veliki dogodek. Taljanska vlada je priznala svetoga Očo, rimskoga papo za neodvisnoga vladara vsega katoličanstva na sveti i njemi je povrnola en del Rima, šteroga njemi je vzela l. 1870. Za ostali del stare papove države, šteroga ma Italija, pa plača v penezaj odškodnino. S tem je skoro 60 let trpeča svaja odpravljena, rimski papovje nedo več robi, kak so do zdaj bili, nego do se slobodno gibali po celom katoličanskom sveti na veliko diko božo i na veliki hasek namrtnih dŭš. Febr. 11., na god Nevtepena Lordske Gospe, Prečiste Dev. Marije je prišlo do popolnoga sporazuma med sv. Stolicov i italijankov vladov. Hvala dobroj nebeskoj Materi, ka je to miloščo sprosil a svetoj kat. Matericerkvi.

Nova meša jugoslovenskoga misijonara v Indiji. V glasniki Srca Jezušovoga popiše svoje veselje jugoslovenski jezuit, misijonar, Vizjak Anton, štero je čŭto v svojem srci, kda je lansko leto novembra 21. v Kurseongi, v Indiji bio posvečen za mešnika. Za njegovo prvo sv. mešo so njemi presiromaški ali prav goreči povrnjenci izkazali toliko ljŭbezni, da do skuz gene ta človeka. Prav ma ta misijonar, kda piše, ka ta ljŭbezen vse nadomesti, ka je zapŭsto v staroj domovini.

Gorečnost Loh Pa Honga. Loh Pa Hong neje dŭhovnik, goreči svecki človek je na Kitajskom. Toga pobožnoga človeka dela pokažejo, ka zmore ljŭbezen do Boga i nemrtnih dŭš. Ustanovo je apostolsko društvo, v šterom je on z svojimi pomagaci l. 1927. i 1928. krsto 13.900 poganov. Kotrige toga društva hodijo vsako nedelo okoli, da novopovrnjene vtrdjavajo vu veri, pogane pa prigovarjajo za katoličansko vero. Loh Pa Hong obiskava vmirajoče i če ma še tak silno delo, beži k njim i je nago-varja, naj se dajo krstiti. Edno leto je jezero vmirajočih krsto sam. Ednok je zvedo, da so hŭdodelniki na smrt obsojeni. Ka naj napravi zdaj? Hitro sede v automobil i leti za njimi na morišče. Pa ne zamañ. Tri dŭše je rešo za večno življenje.

Marijinih listov za sirote so plačali presv. g. pomožni pŭšpek g. Dr. Tomažič Ivan lani i letos šest komadov. Marija povrni Presvetlomi obilno!

VSEBINA :

Pismo Marijino	Stran	1	V zadoščenje Žalostnoj Materi	„	17
Širitelom M. Lista	„	2	Rože sv. Jezušekove Trezlike	„	18
Dika Marijina	„	3	Jezuš pred Herodom	„	19
Kelko naročnikom M. List po naših faraj	„	6	Od „Doma sv. Frančiška“	„	21
Bodi popolen	„	6	Dečici par zgledov	„	22
Križna pot	„	7	Življenjepis Chambon Marije		
Večni posvet	„	11	Marte, laične sestre reda		
Mesec sv. Jožefa	„	14	Marijnoga obiskavanja	„	22
Bodimo čistoga srca	„	15	Cerkveni glasi	„	23